

БЪЛЧО И ВЕЛЧО

Имало въ единъ градъ две момчета близначета. Казвали ги Бълчо и Велчо. Приличали си като две капки вода. Само по едно се различавали. На Бълчо обувките всъкога стояли като излѣни на краката, а Велчовите обувки всъкога го стѣгали.

— Голѣми крачища имашъ! — казвалъ му Бълчо.
— Кой ти е кривъ!

— Не сж крачищата ми голѣми, ами обуцаритѣ ги не бива, — отговарялъ сърдито Велчо.

Единъ день двамата братя излѣзли да се разходятъ изъ града. Както вървѣли, изведнажъ Бълчо извикалъ:

— Я гледай! На пейката предъ оная кжща единъ човѣкъ плаче? Защо ли плаче?

— Сигурно обувките го стискатъ, — отговорилъ Велчо. — Затова плаче.

Отишли при човѣка.

— Чичо, много ли те стискатъ обувките? — попиталъ Бълчо.

— Никакви обувки не ме стискатъ.

— Ами тогава защо хленчишъ?

— Ехъ, и да ви кажа, не можете да ми помогнете. Бѣхме съдружници съ единъ търговецъ. Като разпродадохме стоката, той заграби всички пари и сега азъ нѣмамъ съ какво да изхраня децата си.

— Я вижъ ти какви хора имало! — извикали Бълчо и Велчо. — Веднага ще идемъ при него, да вземемъ паритѣ. Почакай ни, чичо!

И тѣ отишли при богатия търговецъ.

— Ей, дай паритѣ! — извикали тѣ на търговеца.

— Кои пари?

— Тия, дето ги ограби отъ съдружника си.

— Я се махайте отъ тукъ! — извикалъ търговецътъ.

— Вие ще ме учите какво да правя!

И той заповѣдалъ на слугитѣ си да изгонятъ момчетата.

— Брей, това не е човѣкъ, ами звѣрь! — рекълъ Бълчо на Велчо. — Трѣбва да го накажемъ.